

سرمقاله

الزامات حکومت در قبال کمک های جامعه جهانی

حفیظ الله زکی

اجلاس وزرای خارجه کشورهای عضو ناتو در بروکسل از این نظر برای افغانستان اهمیت دارد که در این اجلاس علاوه بر تجدید تعهدات قبلی ناتو بر ادامه حمایت ها و کمک های دوامدار از افغانستان، کارنامه های حکومت افغانستان در عرصه های حکومتداری، مبارزه با فساد، اصلاحات انتخاباتی و توسعه حقوق بشر مورد توجه و بازبینی قرار می گیرد.

افغانستان در اجلاس تویکو در برابر کمک های خارجی به این کشور، تعهد سپرده بود که در زمینه ایجاد حکومتداری خوب، مبارزه با فساد، رعایت حقوق بشر و حقوق زنان و توسعه ارزش های دموکراسی در کشور تلاش نماید. بازبینی این تعهدات در اجلاس بروکسل یکبار دیگر نشان خواهد داد که آیا دولت افغانستان به تعهداتش در قبال جامعه جهانی پایبند بوده است یا نه؟ چه پیشرفت هایی در این زمینه ها صورت گرفته و حکومت تا کنون با چه چالش هایی مواجه بوده است.

بازنگری تعهدات افغانستان به جامعه جهانی و کشورهای عضو ناتو، این امکان را فراهم خواهد کرد تا ضمن بررسی سیاست ها، برنامه ها و کارکرد های افغانستان از ضعف ها، قوت ها از چالش های موجود در مسیر اصلاحات و ایجاد حکومتداری خوب در این کشور آگاه شوند. اگر حکومت افغانستان در راستای تعهدات بین المللی اش کوتاهی کرده باشد، بدون شک کشورهای عضو ناتو و حامیان، به حکومت افغانستان گوشزد خواهد کرد که کمک های وعده داده شده ناتو به افغانستان تا سال ۲۰۲۰ چک سفید نبوده و بدون حساب، و کتاب به این کشور تعلق نخواهد گرفت؛ بلکه جامعه جهانی در برابر آن انتظارات متقابل از حکومت افغانستان دارد تا در اجرای تعهدات بین المللی اش با جامعه جهانی و اعضای ناتو همکاری باشد.

اجلاس بروکسل در فضای دوستی و همکاری میان افغانستان و ناتو برگزار می گردد. از اینرو هدف این اجلاس کمک و حمایت معنوی از حکومت افغانستان در اجرای تعهدات این کشور با جامعه جهانی است. پس این اجلاس پیشرفت ها و کارکردهای حکومت افغانستان را مورد بحث قرار خواهد داد و موانع و چالش هایی را که حکومت با آنها روبرو می باشند، شناسایی خواهد کرد. از اینرو نتایج این اجلاس به نفع افغانستان خواهد بود و بار دیگر نشان خواهد داد که افغانستان از حمایت های قاطع بین المللی برخوردار می باشد و کشورهای جهان متعهد به آوردن صلح، امنیت، حفظ ثبات سیاسی و خود اکتایی اقتصادی افغانستان هستند. تجدید این حمایت ها پرستیز و موقعیت افغانستان را در عرصه بین المللی بالا می برد و نشان می دهد که مناسبات افغانستان و جامعه بین المللی دوامدار و استراتژیک می باشد.

حکومت وحدت ملی اگرچه در سیاست داخلی خود با مشکلات عدیده ای روبرو بوده است؛ اما در عرصه بین المللی توانسته مناسبات نیک، دوامدار و هدفمند خود را با کشورهای حمایت کننده افغانستان حفظ کند. تعهدات بین المللی در قبال افغانستان در دو کنفرانس مختلف که در سال جاری در شهر ورسای و بروکسل صورت گرفت، بیانگر رضایتمندی کشورهای حمایت کننده از تلاش ها و کارکردهای حکومت وحدت ملی در ششمین کنفرانس کنفرانس قلب آسیا، در امیرتسر روز یکشنبه اتفاق افتاد، در این کنفرانس بیش از ۳۰ کشور و سازمان بین المللی اشتراک داشتند. این اتفاق ناگوار برای کشور پاکستان اتفاق افتاد. این کشور سخت مورد تاخت و تاز اشرف غنی رییس جمهور افغانستان، کشوری که تا لحظه نوشتن این گزارش یکی از روسای جلسه بود قرار گرفت. در حقیقت، رییس جمهور افغانستان فقط صرف رییس جلسه نبود، بلکه قلب کنفرانس قلب آسیا بود. برای اینکه هدف اصلی قلب آسیا که در نوامبر سال ۲۰۱۱ در ترکیه پایه گذاری شد تلاش و همکاری منطقی برای ایجاد صلح، امنیت و انکشاف افغانستان بود، این روند همچنین ثبات و رفاه را نه

ناتو و سر نوشت مبهم جنگ در افغانستان

مهدی مدیر

می تواند موثر باشد که این سازمان نوع نگاه سیاسی اش به مسئله ی جنگ افغانستان را، تغییر دهد و افغانستان را به عنوان میدان جنگ برای به دست آوردن اهداف طولانی مدت اش، انتخاب نکند. البته این مسئله بیشتر از اینکه به سیاست خارجی سازمان ناتو برگردد، بر می گردد به فعال بودن دستگاه دیپلماسی کشور. حکومت افغانستان و کارگزاران سیاسی کشور باید بتوانند نگاه قدرت های دنیا و سازمان ناتو به مسئله ی جنگ افغانستان را تغییر دهد و نگاه آنها را در مسیر پالیسی ها و منافع ملی افغانستان جهت دهد. مسئولین سیاسی کشور باید بتواند همکاری بین المللی قدرتمند اش را متقاعد بسازد که با رویکرد فعلی، پیروزی در مبارزه با تروریسم و افراطگرایی در افغانستان، سخت و دشوار است.

سازمان ناتو در کنار تعهد اش به حمایت و آموزش نیروهای امنیتی افغانستان و کمک به حکومت افغانستان، باید برای ختم جنگ در افغانستان نیز، طرح روشن و زمانمند داشته باشد. مردم افغانستان از تحمل سالها جنگ خسته شده اند و نمی خواهند کشورشان بیش از این میدان یک جنگ فرسایشی و طولانی مدت گردد. با وجود روشن نبودن سیاست آمریکا تحت رهبری دونالد ترامپ در مورد افغانستان، اما مردم افغانستان از این کشور و از حکومت آقای ترامپ به عنوان بزرگترین متحد بین المللی شان در یک و نیم دهه گذشته و یکی از اعضای سازمان ناتو، نیز انتظار دارند تا به همکاری اش با حکومت افغانستان ادامه دهد و برای پایان دادن به طولانی ترین جنگ تاریخ کشور شان، برنامه های جدی و عملی روی دست گیرد.

حکومت افغانستان نیز باید تلاش هایش را برای متقاعد سازی و تغییر رویکرد متحندان بین المللی اش درباره صلح در جنگ افغانستان، افزایش دهد. تغییر رویکرد نسبت به جنگ افغانستان و روی دست گرفتن یک طرح عملی و زمانمند برای پایان این جنگ، می تواند افغانستان را از تبدیل شدن به میدان یک جنگ طولانی و فرسایشی نجات دهد، این امر زمانی ممکن می گردد که رهبران حکومت بتوانند در داخل اجماع سیاسی برای مبارزه با تروریسم، افراطگرایی و پایان دادن به جنگ را بوجود بیاورند.

جنگ برای اعضای ناتو و نوع نگاه سیاسی آنها به این جنگ، وگرنه، چگونه ممکن است بر قدرت های نظامی جهان با امکاناتی به مراتب فراتر از گروه کوچکی بنام طالبان، در میدان نبرد و جنگ نظامی نتوانند این گروه را شکست بدهند و این گروه بعد از یک و نیم دهه، هنوز توان خلق تهدید امنیتی برای حکومت افغانستان و همکاری بین المللی اش را داشته باشد؟ هدف اصلی از حضور نیروهای بین المللی و سازمان ناتو در افغانستان، دولت سازی، کمک به بازسازی، جنگ علیه گروه طالبان، تامین صلح و امنیت و مبارزه با تروریسم و افراطگرایی بود. اما با وجود بزرگی از اهداف فوق دست یابند، بلکه با افغان و بین المللی، نه تنها جامعه جهانی و حکومت افغانستان نتوانسته اند به بخش بزرگی از اهداف فوق دست یابند، بلکه با افزایش فعالیت ها و تهدیدهای تروریستی که در سال ۲۰۱۶ شاهدش بودیم، به نظر می رسد راه رسیدن به آن اهداف، طولانی تر شده و دشوار تر گردیده است. در همین خاطر موثریت حضور نیروهای بین المللی برای پایان جنگ افغانستان در هاله ی جمعی جهانی و بخصوص آمریکا و سایر کشورهای عضو سازمان ناتو نداشته است و ندادن، بخش بزرگی از مسئله جنگ افغانستان، بر می گردد به عدم همکاری بین المللی و طاقت فرسای افغانستان زمانی

شهروندان، تداوم جنگ و تداوم حضور نیروهای ناتو در افغانستان، باهم همخوانی ندارد، اما وقتی این هردو باهم و در کنارهم ادامه می یابد، ماجرا تراژیک و گیج کننده می شود و معماری پیچیده ی جنگ افغانستان شکل می گیرد. نیروهای بین المللی بعد از سال ۲۰۰۱ در افغانستان حضور دارند، آنها در این مدت در کنار نیروهای امنیتی افغانستان برای تامین امنیت مردم افغانستان با گروه های تروریستی جنگ کرده اند و همزمان هزاران کشته و زخمی داده اند. همچنین میلیاردها دلار به حکومت افغانستان برای بازسازی و تامین بودجه نظامی کشور، از سوی کشورهای عضو سازمان ناتو و سایر کشورهای جهان، کمک و همکاری شده است. مردم افغانستان از این بابت نگرانند. این گروه ها با تروریسم و افراطگرایی با هم همکاری می کنند، اما به نظر می رسد معماری جنگ افغانستان پیچیده تر از اینها است و به این زودی نباید انتظار داشت که این معماری گنج کند، حل گردد.

جنگ افغانستان تنها بعد نظامی برای جامعه جهانی و بخصوص آمریکا و سایر کشورهای عضو سازمان ناتو نداشته است و ندادن، بخش بزرگی از مسئله جنگ افغانستان، بر می گردد به عدم همکاری بین المللی و طاقت فرسای افغانستان زمانی

در افغانستان باقی ماندند. از تداوم حضور نیروهای ناتو در افغانستان در حالی اطمینان داده می شود که بعد از انتخاب دونالد ترامپ در آمریکا و روشن نبودن سیاست او در قبال افغانستان، نگرانی ۱۳ هزار نیروی کشورهای عضو ناتو به هدف آموزش و تجهیز نیروهای امنیتی افغانستان خبر داد و گفت که در نشست وزرای خارجه ناتو که با حضور دونالد ترامپ رئیس جمهور منتخب آمریکا در سال آینده ی میلادی برگزار می شود، افغانستان در محور گفتگوها خواهد بود. نیروهای ناتو در افغانستان اکنون فقط مأموریت آموزشی و مشاوره دهی دارند، بر اساس توافق حکومت افغانستان و سازمان ناتو، مأموریت نظامی نیروهای ناتو در آخر سال ۲۰۱۴ بعد از ۱۳ سال جنگ در افغانستان، پایان یافت و این مأموریت به نیروهای امنیتی افغانستان انتقال یافت. دلیل عمده پایان یافتن مأموریت نظامی نیروهای ناتو در افغانستان، افزایش توانمندی، قابلیت رهبری و مهارت های فنی نیروهای امنیتی افغانستان در مبارزه با تروریسم و شورشیان مسلح، عنوان شد. بعد از سال ۲۰۱۴ و پایان یافتن مأموریت نظامی آمریکا و سایر کشورهای عضو ناتو در افغانستان، اکثریت نیروهای نظامی این کشورها از افغانستان خارج شدند و مابقی آن برای آموزش و حمایت نیروهای امنیتی، مشغول کرده است. در ذهن پرسشگر این

کنفرانس قلب آسیا پاکستان را خجالت زده کرد

منبع: فرست پست ایندیا/ نویسنده: پراکاش ناندا/ مترجم: جانعلی شکرعلیزاده

پاکستان حدود ۱۱۵۸۴ کیلومتر مربع مساحت و در حدود یک میلیون جمعیت دارد به دو بخش شمالی و جنوبی تقسیم شده است منطقه صعب العبور و غیر قابل دسترسی، این منطقه در کنترل دولت پاکستان نیست مستقل است، این منطقه تا زمان سقوط طالبان هیچ مشکلی را برای پاکستان بوجود نمی آورد. هنگامی که القاعده و طالبان آنجا را به پناهگاه خویش تبدیل کردند نمی دانستند که خط دیورند که بین افغانستان و پاکستان کشیده شده است، آنها را پاکستانی ساختن فکر می کردند در افغانستان هستند. ضمن این منطقه خط دیورند را تصنی می دانند و مردمان هر دو طرف خط در هر دو طرف صاحب زمین هایی هستند آنها هیچ محدودیتی را در رفت و آمد شان قبول ندارند آنها اصلا حوصله پرداختن به این مسئله را ندارند.

از نظر ترکیب نژادی و تاریخی مردمان آن طرف خط دیورند بیشتر به افغان ها تمایل دارند و علاوه بر آن تا به حال هیچ حکومتی در افغانستان وزیرپرستان را بعنوان خاک پاکستان نپذیرفته است. سسر مور نینمور دیورند وزیر امور خارجه هند بریتانوی با پادشاه عبدالرحمن خان در نوامبر سال ۱۹۲۳ سندی را به امضا رساند که مرز می پاکستان امروزی که از هند جدا شد بود با افغانستان مشخص می ساخت، این منطقه تاکنون مورد مناقشه هر دو کشور است. دولت افغانستان پشتون های این منطقه را به عنوان افغان نپذیرفته است و همچنین دولت نخواهد پذیرفت که این منطقه به نام پشتونستان اعلام جدایی کند. در سال ۱۹۱۹ پادشاه نادر خان برای بازگرداندن این منطقه دست به حمله زد که ناموفق بود. در سال ۱۹۴۹ لو به جرگه افغانستان اعلام کرد که خط دیورند بی ارزش است و خط دیورند بخشی از افغانستان است.

با این وضعیت هر حکومتی در اسلام آباد چه نظامی و چه غیر نظامی در تلاش این بوده است که با حکومت کابل به این توافق برسند که خط دیورند را به عنوان مرز بین المللی به رسمیت بشناسند اما موفق نشدند. حتی در دوره طالبان که پاکستان از طالبان حمایت می کرد به آنان در زمان شوروی سابق کمک می کرد و حکومت طالبان را که آن زمان کسی نمی خواست به رسمیت بشناسد به رسمیت شناخت به آنها اجازه داد در اسلام آباد سفارت خانه داشته باشد از آنها انتظار داشت به این درخواست آنان پاسخ مثبت بدهد اما بیهوده بود. با این توضیحات می شود فهمید که چرا پاکستان می خواهد در افغانستان یک حکومت ضعیف روی کار آورد لاقال اگر نمی تواند به خط دیورند رسمیت دهد بین المللی بدهد این خط را همچنان در همین وضعیت حفظ نماید، این چیزی است که هیچ حکومتی در افغانستان نمی تواند با آن موافقت کند.

چندین شبکه تروریستی به شمول طالبان پنهانی حمایت می کند. پاکستان زیر بنای تروریست را ایجاد و آنها را به حملات مرزی تشویق می کند. او گفت یک مکانیسم بین المللی برای شناسایی این واقعیت مانند افزایش حملات اخیر در افغانستان تشکیل شود باید یک کشور آسیایی با گروه بین المللی که مورد قبول پاکستان هم باشد تشکیل شود فعالیت های مرزی را زیر نظر بگیرد، عملیات های تروریستی را بررسی کند، ما بدنبال اتهام زدن نیستیم ما می خواهیم یکی بیاید این موضوع را بررسی کند.

این تمامی ماجرا نبود، اشرف غنی واقعا مشاور سیاست خارجی پاکستان، نماینده این کشور که پیش از این تعهد کمک ۵۰۰ میلیون دلاری برای بازسازی افغانستان داده بود را خجالت زده کرد. او گفت با تأکید به حمایت پاکستان از تروریستان گفت این پول ها هیچ به درد مردم افغانستان نخواهد خورد تا زمانی که شما از تروریستان حمایت کنید. ما از پاکستان تشکر می کنیم بابت اعلام این تعهد اما بهتر است این پول را برای مبارزه با تروریستان بکار گیرد بدون صلح این پول هیچ دردی از مردم افغانستان را دوا نخواهد کرد.

چهارم دسامبر روز بدی برای دیپلمات های پاکستان بود آنها نتوانستند از نام بردن سازمان های تروریستی در بیانیه امیرتسر جلوگیری کنند، تقریباً تمامی سازمان های تروریستی که در بیانیه آورده شده بود همگی در پاکستان پایگاه داشتند، همه دنیا می دانند که سازمان هایی مانند لشکر طیبیه و جیش محمد توسط ارتش پاکستان ایجاد شده است. در بیانیه نامه های طالبان، دولت اسلامی داعش و وابسته های آنان، شبکه حقانی، القاعده، حرکت اسلامی ازبکستان، حرکت اسلامی شرق ترکمنستان، لشکر طیبیه، جیش محمد، تی تی پی، جمعیت الاحرار، جندالله و سایر

به ندرت در یک نشست چند جانبه کنفرانس بین المللی، یک کشور شرکت کننده مورد هدف اصلی حمله قرار گیرد آن هم از طرف کشوری که رییس آن جلسه باشد اما این دقیقاً چیزی بود که در ششمین کنفرانس قلب آسیا، در امیرتسر روز یکشنبه اتفاق افتاد، در این کنفرانس بیش از ۳۰ کشور و سازمان بین المللی اشتراک داشتند. این اتفاق ناگوار برای کشور پاکستان اتفاق افتاد. این کشور سخت مورد تاخت و تاز اشرف غنی رییس جمهور افغانستان، کشوری که تا لحظه نوشتن این گزارش یکی از روسای جلسه بود قرار گرفت. در حقیقت، رییس جمهور افغانستان فقط صرف رییس جلسه نبود، بلکه قلب کنفرانس قلب آسیا بود. برای اینکه هدف اصلی قلب آسیا که در نوامبر سال ۲۰۱۱ در ترکیه پایه گذاری شد تلاش و همکاری منطقی برای ایجاد صلح، امنیت و انکشاف افغانستان بود، این روند همچنین ثبات و رفاه را نه

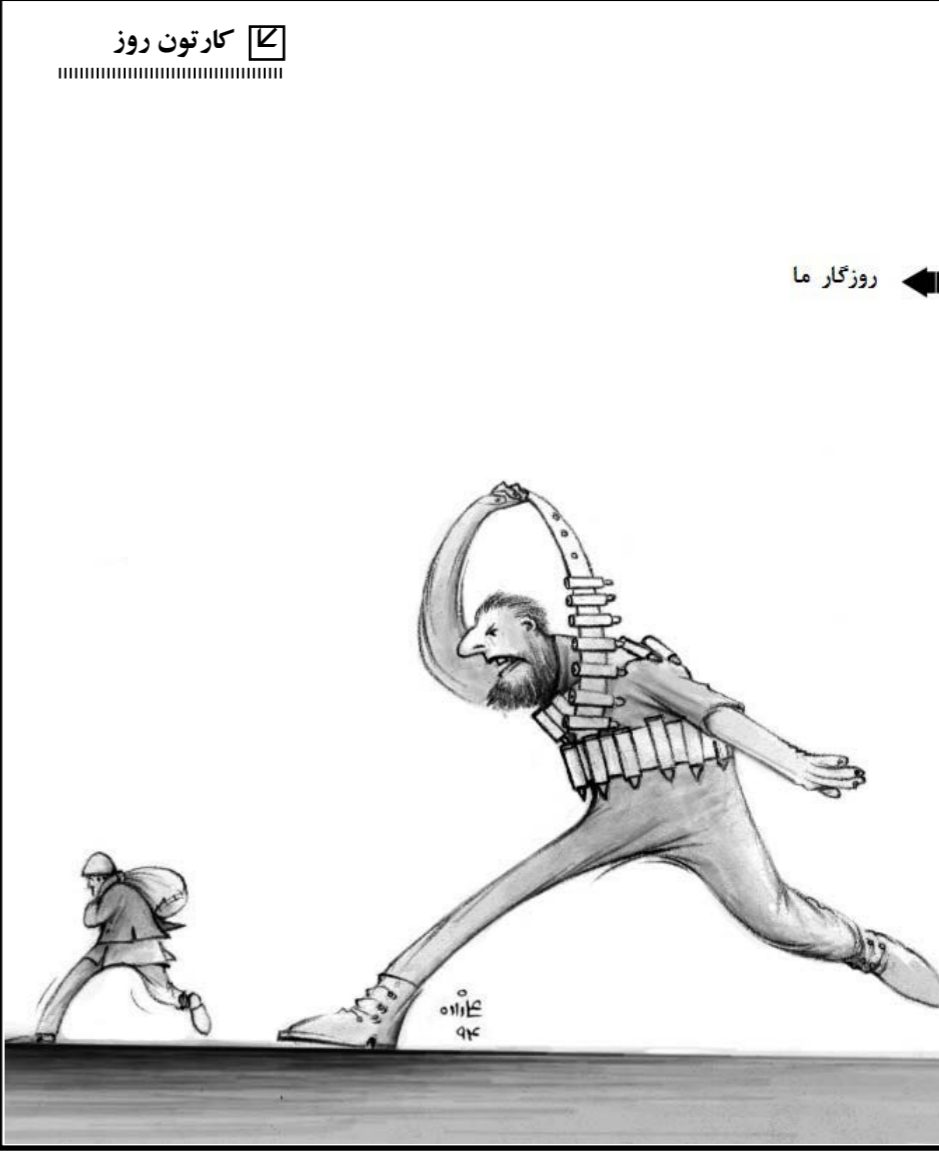
به ندرت در یک نشست چند جانبه کنفرانس بین المللی، یک کشور شرکت کننده مورد هدف اصلی حمله قرار گیرد آن هم از طرف کشوری که رییس آن جلسه باشد اما این دقیقاً چیزی بود که در ششمین کنفرانس قلب آسیا، در امیرتسر روز یکشنبه اتفاق افتاد، در این کنفرانس بیش از ۳۰ کشور و سازمان بین المللی اشتراک داشتند. این اتفاق ناگوار برای کشور پاکستان اتفاق افتاد. این کشور سخت مورد تاخت و تاز اشرف غنی رییس جمهور افغانستان، کشوری که تا لحظه نوشتن این گزارش یکی از روسای جلسه بود قرار گرفت. در حقیقت، رییس جمهور افغانستان فقط صرف رییس جلسه نبود، بلکه قلب کنفرانس قلب آسیا بود. برای اینکه هدف اصلی قلب آسیا که در نوامبر سال ۲۰۱۱ در ترکیه پایه گذاری شد تلاش و همکاری منطقی برای ایجاد صلح، امنیت و انکشاف افغانستان بود، این روند همچنین ثبات و رفاه را نه

فقط برای افغانستان بلکه به همسایه های افغانستان در جنوب آسیا، آسیای مرکزی و غرب آسیا به ارغمان می آورد اما افغانستان همچنان در قلب این برنامه پروسه استانبول است. در پنج همایش قبلی این کنفرانس ها استانبول (۲۰۱۱)، کابل (۲۰۱۲)، آلمانی (۲۰۱۳)، پکینگ (۲۰۱۴) و اسلام اباد (۲۰۱۵) کمک هایی به ارزش میلیاردها دلار به صورت دوجانبه و چند جانبه صورت گرفته است. هرچند، صلح و ثبات افغانستان در هاله ای از ابهام هست.

دموکراسی نو پای افغان ها مورد حمله افراطیون مذهبی از کشورهای مختلف قرار گرفته است. سربازان افغان هر روز در میدان جنگ جان می بازند، مردم هر روز قربانی حملات تروریستی هستند، تا زمانی که وضعیت کشور به همین منوال بماند امنیت و توسعه ای در کار نخواهد بود. به عبارت دیگر تحقق واقعی کمک ها و کمک های اقتصادی بستگی به وضعیت امنیتی و ثبات دولت افغانستان دارد. و این کمک ها در صورتی امکان پذیر است که منابع تروریست ها و ترور در افغانستان از بین برود. پس قابل درک است که بدانیم چرا محور گفتگوهای کنفرانس قلب آسیا در امیرتسر مسئله تروریسم است.

با تعقیب در این مسئله ابعاد مختلف تروریسم مورد بحث قرار می گیرد، از جمله شناسایی منابع مالی، پناهگاه ها، آموزش و حمایت آنها. تروریسم پدیده ای چند وجهی است، مقابله با آن به عملکرد چند وجهی نیاز دارد. و به همین خاطر اشرف غنی در افتتاحیه کنفرانس امیرتسر ابتکار عمل را بدست گرفت و به بهترین وجه نشان داد که تروریسم در این منطقه از جهان، توسط کسانی در همین منطقه ایجاد شده است. و مرکز اعصاب این پدیده پاکستان است. اشرف غنی خیلی واضح بیان داشت که پاکستان جنگ اعلام نشده ای را علیه افغانستان به راه انداخته است، این کشور از

روزگار ما

روزنامه افغانستان ما از همه دانشمندان و نویسندگان دعوت به همکاری می نماید.

هیئت تحریر در ویرایش مطالب دست باز دارد.

مقالات وارده بازگردانده نمی شود.

مسئولیت مقالات به عهده نویسندگان آنها است و تنها سرمقاله بیانگر دیدگاه روزنامه افغانستان میباشد.

بنیان گذار: دکتر حسین یاسا

مدیر مسول: محمد رضا هویدا

سردبیر: حفیظ الله زکی

کاریکاتوربست: خالق علی زاده

دبیر: علی اصغر زاهدی، مصطفی جعفری

مسئول وب سایت: غلام عباس اصلان

آدرس: کابل، شهرک امید سبز، فاز چهار، کوچه ششم، خانه نمبر ۱۳۷ - ۱۳۷

The Daily Afghanistan Ma

Outlook AFGHANISTAN

www.dailyafghanistan.com
Email: thedailyafghanistan@yahoo.com